

Forarbejder til den nye danske Straffelov.
„Betleri, Løsgængeri og skadelig Erhvervsvirksomhed“.
(Kapitel 22 i Kommissionsudkastet af 1923.)

Ved Dommer JOHN KNOX.

Lang, trang og tornestroet har den ny Straffelovs Bane hidtil tegnet sig, men det er jo en Skæbne, som denne Reform har fælles med andre, store Reforme, og det er selvfølgelig nødvendigt, at en Lov, der griber saa dybt ind i alle menneskelige Forhold som en almindelig Straffelov, forberedes grundigt og navnlig saa kyndigt som muligt, og vi tør da haabe, at Resultatet af alle disse Anstrengelser og alt det Arbejde, som Sagkundskaben har ydet, ogsaa bliver godt og tilfredsstillende, naar det i en forhaabentlig ikke alt for fjern Fremtid lykkes at fore den ny Straffelov i Haav. Gennem de to vigtige Stadier, Kommissionsbetænkningen af 1912 (K. U. I) og Professor Carl Torps Betænkning af 1917 (T. U.), er vi nu naaet til et nyt afgørende og qua Forberedelse forhaabentlig afsluttende Stadium, idet vi i Aar har modtaget Betænkning fra Straffelovskommissionen af 9. Novbr. 1917 (K. U. II).

I sit Kapitel 22 behandler K. U. II det ovenanførte Emne, hvorom jeg i Tidsskriftet for 1918 fremsatte nogle Bemærkninger, og antagelig under Hensyn hertil har Redaktionen ogsaa nu gjort mig den Ære at tildele mig de ommeldte Forbrydelser til Behandling.

Af Overskriften vil det straks ses, at »Tiggeri« som T. U. havde foreslaaet, igen er bleven til »Betleri«, hvad der

er en absolut heldig Forandring. Man bør ikke uden Nødvendighed opgive tilvante Betegnelser, og det saa meget mindre, naar de som i nærværende Tilfælde har et saavel i den almindelige Sprogbrug som i Retsanvendelsen nøje fastslaaet Indhold, saaledes at ingen er i Tvivl om, hvad der menes. Det virker lidt forbavsende, naar det i Motiverne til K. U. II anfores, at Belleri er af dansk Afstamning, i Motiverne til T. U. anfores netop til Forsvar for »Tiggeri« i Stedet for »Belleri«, at sidstnævnte Ord er *udansk*, og Professor Verner Dahlerup, som K. U. II paaberaaber sig, anfører da ogsaa, at »bette er laant fra tysk *betteln*«. Dette er imidlertid efter min Mening ganske ligegyldigt. »Belleri« har som anført i K. U. II over 300-aarig Børgerrret i Lovsproget og er i alle Henseender bedre end »Tiggeri«.

Foruden Belleri, hvorom Reglerne findes i § 181, omhandler K. U. II Kap. 22 i § 182 og 183 *Løsgænger*, hvad der er ganske naturligt, det er to beslægtede Forbrydelser, de optræder i Praksis stadig i Forening, saavist som de fleste Bellerere tillige er Løsgængere og omvendt, selv om Bellerne udmærket godt ved, at det efter den nugældende Lov er nemt og fordelagtigt at lyve sig fra at være Løsgænger, og endelig har vi altid været vant til at se de to Forbrydelser behandlede under et i Lovgivningen. Hertil slutter sig naturligt og tilvant *Overtrædelse af Polititilhold* i K. U. II § 184, og i § 185 den Forbrydelse at indfinde sig paany i Landet efter at være *udvist*, hvorved bemærkes, at der efter K. U. II § 76 for Udbringelsen ligesom nu skal meddeles Vedkommende fornøden *Advarsel af Politiet*; Bestemmelsen i K. U. II § 185 træder i Stedet for Straffelovens § 16, 2. Stk., og jeg finder det rationelt at flytte denne Bestemmelse hen i Bellerikapitlet. Imidlertid er der ogsaa i Kapitlet, som det fremgaar af Overskriften, stadig oplaget enkelte andre Forbrydelser under Betegnelsen »*skadelig Erhvervsvirksomhed*«, hvad jeg vedblivende finder systematisk uheldigt og unødvendigt. I K. U. I var Kapitel 34 — Bellerikapitlet — bleven

et fuldkommen Pulterkammer, hvor det var meget vanskeligt at finde Ledestjernen, T. U. ryddede kraftigt op og udviste en Mængde uvedkommende Gæster, og K. U. II gør yderligere rent og henviser T. U. § 187 u hjemlet Udforsken af Privatlivet til Ordning ved en særlig Lov, hvad jeg kan give min fulde Tilslutning, og T. U. § 188 Forledelse til Udvandring til Forseelsesloven. Ogsaa denne sidste Henvisning er en Gevinst for Bellerikapitlet, men i sig selv vækker den ikke Glæde hos mig, saavist som jeg føler mig overbevist om, at hele den baade i T. U. og i K. U. II opstillede Sondring mellem Forbrydelser og Forseelser er forfejlet og vil volde baade Retsudøvelsen og de Loven undergivne urimelig Gêne. Tilbage i K. U. II Kap. 22 bliver som »skadelig Erhvervsvirksomhed« kun i § 186, der svarer til K. U. I § 332 og T. U. § 184, den ny Forbrydelse »Forledelse af ganske ukyndige Personer til Spekulationsforretninger« og i § 187 Lykkespil, som vi altsaa ikke længere maa kalde Hasardspil, som alle ved hvad er. Bellerikapitlet er altsaa i Tidernes Løb bleven mere rent, og forhaabentlig naar man til ogsaa at fjerne de to sidstnævnte Forbrydelser fra Kapitlet, saaledes at det bliver helt rent. Henvisning til »særlig Lov« skal man af mange Grunde ikke være alt for villig til altid at falde tilbage paa, men er der ikke andre Kapitler i Udkastet, hvor de nævnte Forbrydelser med Føje og uden Skade kunde anbringes? I Motiverne til K. U. II anføres, at de i Kap. 22 samlede Bestemmelser rammer Overtrædelser af den almindelige Pligt til at søge at skaffe sig sit Underhold paa lovlig Maade, og blandt de Personer, som herefter rammes af Bestemmelserne, anføres under 1 og 2 Betlere og Løsgængere og under 3 »Personer, der mere direkte udøver en i Almindelighed lyssky Virksomhed, der maa betegnes som almindelig«. Dette er en fuldkommen rammende Karakteristik af de oftnævnte Forbrydelser »Forledelse til Spekulationsforretninger« og »Lykkespil«, men henviser den dem

ikke til Kapitel 21 »Andre almen skadelige Handlinger«? Dette lille, om jeg saa maa sige Bivognskapitel, er alligevel et Pulterkammer, hvor man blandt andet finder den meget hyppige Forbrydelse »Mishandling af Dyr«, og her kunde de to omtalte Forbrydelser ingen Skade gøre. Et enkelt eller enkelte Pulterkamre er et uundgaaeligt og nyttigt Appendiks til enhver Lejlighed, men man bør ikke uden Nødvendighed gøre de andre Stuer til Pulterkammer ogsaa.

K. U. II indlader sig lige saa lidt som K. U. I og T. U. paa at give nogen Definition af Begrebet *Betleri*, og sikkert med Føje. Trods Forbrydelsens overordentlig hyppige Forekomst vides Manglen af en Definition aldrig at have voldt Retsanvendelsen Vanskeligheder, og paa den anden Side maa det erkendes, at den i slige Definitioner liggende Lovfortolkning kan være farlig. Det er, mig bekendt, saare sjældent, at man i Retsanvendelsen har savnet slige Definitioner, man har altid vidst gradvis at følge Tidens Udvikling og fyldestgøre Livets mangfoldige og stadig vekslende Krav, og det bør derfor anerkendes, at K. U. II viser stærkt voksende Tilbageholdenhed — om det er Resignation ved jeg ikke — i saa Henseende i Sammenligning med K. U. I. § 3 i K. U. II er ligesom T. U. § 3 i glædelig Grad kortere og mindre indholdsrig end K. U. I § 5. Jeg tror, at man uden Skade kunde være gaaet videre endnu, og jeg forudser, at Fortolkningen af Begrebet Vold og Bestemmelsen om, hvad der indbefattes under »rørlig Ting«, *e contrario* vil kunne volde fæle Vanskeligheder. I denne Forbindelse maa det, om end jeg derved begaar en yderligere Digression fra mit Emne, være mig tilladt at bemærke, at ogsaa den i K. U. II § 250 (T. U. § 246, K. U. I § 275) indeholdte Definition af Begrebet »Tyveri« forekommer mig unødvendig og overflødig. Straffeloven indeholder ingen Definition af »Tyveri« eller af det »at stjæle«, det ved alle hvad er. I Motiverne til K. U. I anføres herom, at det af Hensyn til Nævningers Deltagelse i Strafferetsplejens

Udøvelse er nødvendigt eller i al Fald ønskeligt at have faste og sikre Begrebsbestemmelser for de forskellige Forbrydelser. Dette er maaske rigtigt, og det maa erkendes, at den gældende Straffelovs Bestemmelser f. Ex. om Bedrageri er uhyre vanskeligt haandterlige særlig for en Nævningeret — hverken Nævninge eller vi Fagfolk ved jo hvad Bedrageri er — og den i K. U. II Kap. 28 indeholdte Definition af *Underslæb*, *Bedrageri* og *Utroskab* (var *Svind* ikke en mere rammende Betegnelse?) er sikkert en Fordele sammenlignet med Straffeloven. Naar Forbrydelsesbegreberne ikke er fastslaaet i den almindelige Bevidsthed, bør de, hvor det er muligt, defineres, f. Ex. Begrebet *Losgænger*, men overflødige Definitioner bør undgaas, Nævningerne ved saa udmærket godt, hvad der er at stjæle, ligesom de ved, hvad det er at bette, de er som Regel ikke indstillede paa filosofiske Betragtninger, og jeg tror ikke, at Definitionen af Tyveri i mindste Maade vil lette dem Forstaaelsen eller gøre Proceduren eller Retsbelæringen mindre vanskelig eller indviklet.

For Beteri straffes efter K. U. II § 181 foruden Beterne selv endvidere den, der anvender andre til Beteri, eller som ikke afholder nogen til hans Husstand hørende Person under 18 Aar fra at bette. Anvendelsen gælder altsaa alle andre, og der kræves ikke som nu nogen *Udsendelse*, kun ikke *Afholdelse*, af de til Husstanden hørende. Bestemmelsen i T. U. § 180, 2. Stk. om, at det overfor Personer, der ikke tidligere har været dømt for Beteri eller Losgænger eller har faaet Losgængeritilhold, var en Betingelse for at rejse Tiltale, at der var gaaet en — altsaa upaaagtet — Advarsel fra Paatalemyndighederne forud, er strøget i K. U. II. Der henvises i saa Henseende til, at der nu i Rpl. § 937, jfr. § 721 indeholdes en almindelig Bemyndigelse for Dommeren til at slutte en saadan Sag med en Advarsel. Dette er imidlertid noget andet, og der er navnlig den store Forskel, at Afgørelsen første Gang gennem Advarsel efter T. U. var

obligatorisk, hvad jeg med Hensyn til Belleri finder rigtigt. Det maa i denne Forbindelse erindres, at der selvfølgelig efter K. U. II kan gives belinget Dom for Belleri.

I K. U. II § 181, 2. Stk. indeholdes ligesom i T. U. § 180 3. Stk. en Regel om fakultativ Strafnedsættelse eventuelt Straffrihed, hvis Belleriet er udøvet af Nød og det ikke er udøvet vanemæssigt. Denne Bestemmelse, som formentlig alle kan sympatisere med, har faaet en for Retsanvendelsen meget nemmere og bedre Redaktion, end den havde i T. U. Paa Grund af Nutidens vidtstrakte sociale Forsorg vil den antagelig kun sjældent blive brugbar, men forøvrigt er den kun en speciel Udførelse af Princippet i K. U. II § 87, som i Almindelighed hjemler Strafnedsættelse — obligatorisk og ubegrænset — og under visse særlige Omstændigheder Strafbortfald — fakultativt —, naar den straffbare Handling er begaaet »under særlige Omstændigheder, der i saa betydelig Grad forringer den Strafverdighed, som Handlinger af den paagældende Art regelmæssig vidner om, at Anvendelse af den foreskrevne Straf vilde være uforholdsmæssig haard«. Mon vi ikke alle har været ude for stærkt at føle Savnet af en saadan Bestemmelse i Straffeloven?

Den i T. U. § 180 4. Stk. hjemlede Strafforhøjelse for gentaget Belleri saavel som for Bellere, der tidligere har været straffede efter Losgængeribestemmelserne eller for Berigelsesforbrydelse, er udeladt i K. U. II og kan under Hensyn til de Straffemidler, der iøvrigt bringes i Anvendelse, formentlig ogsaa godt undværes. Derimod finder jeg det beklageligt, at man ej heller i K. U. II har optaget Bestemmelsen fra K. U. I § 324 1. Stk. in fine om, at de »truede« Bellere eller de i Kompagni opererende Bellere altid, ogsaa første Gang, kan straffes strengere end andre Bellere.

Straffen for Belleri er efter K. U. II Fængsel indtil 6 Maaneder, hvilket efter § 34 vil sige fra 1 til 6 Maaneder, efter § 181 2. Stk. (Belleri af Nød) kan Straffen

gaa ned til Hæfte, hvilken Straffearts Minimum efter § 48 er 14 Dage. Ligesom T. U. foreslaar K. U. II, at Frihedsstraffene kun bliver to i Art, men Benævnelserne, som i T. U. var Arbejdsfængsel og simpelt Fængsel, er i K. U. II bleven til Fængsel og Hæfte, med Hensyn til hvilken ganske uvante Betegnelse Professor Verner Dahlerup erklærer, at der ingen Indvendinger kan gøres mod dens nordiske Oprindelse. Navnet Hæfte vil jeg intet indvende imod, det er ikke Benævnelserne, det kommer an paa, men jeg tror vedblivende, at det er uheldigt kun at have en Frihedsstraf ved Siden af Hæfte, der nærmest er at opfatte som en Art *custodia honesta*. Jeg kan give Højesteretsdommer Olriks dissentierende Indstilling om at dele Frihedsstraffene — fraset Hæfte — i 2 med de kendte og adækvate Betegnelser Fængsel og Straffearbejde min fulde Tilslutning. Det er urimeligt og vilkaarligt, at en enkelt Straffeart — Fængsel — skal spænde over et Tidsrum fra 1 Maaned og indtil Livstid, der maa differentieres, og det gør Flertallet i K. U. II da ogsaa efter Fængselsstraffens Varighed; efter § 34 skal Fængsel i 6 Maaneder og derover udstaaes i særlige dertil bestemte Anstalter, som ikke skal rumme dem, der afsøner Fængselsstraf af kortere Varighed end 6 Maaneder og efter § 38 skal Fuldbyrkelse af Fængsel i 6 Maaneder eller derover ske gennem Oprykning i Klasser. Differentiering efter Varigheden er altsaa formentlig uundgaelig, og jeg kan ikke indse, hvorfor man saa ikke kan gaa til en Tvedeling af Fængselsstraffen og beholde Straffearbejde som den strengeste Frihedsstraf.

Et Minimum af 1 Maaned for Fængselsstraf har min fulde Tilslutning, ogsaa for saa vidt Betlerne angaar, i hvilken Forbindelse jeg vil pege paa den stærkt udvidede Hjemmel for betinget Dom, som K. U. II § 59 foreslaar. Maksimum af Fængselsstraf for Betleri 6 Maaneder er en meget kraftig Reducering i Forhold til gældende Lov, som hjemler Tvangsarbejde i 2 Aar, men realiter kommer dette paa ingen Maade til at medføre blidere Kaar for reci-

diverende Betlere, dem reserverer K. U. II en anden og fra Betlernes Synspunkt sikkert ingenlunde behageligere Foranstaltning, nemlig *Indsættelse i Arbejdshus*, hvad der ikke er Straf men staar i et Kapitel for sig, der har den højst besynderlige Overskrift »Arbejdshus og Sikkerhedsforvaring«. Et Arbejdshus maa efter min Formening være et Hus, hvori der arbejdes, og det forekommer mig derfor, at Overskriften burde hedde »Indsættelse i Arbejdshus og Sikkerhedsforvaring« eller bedre kun »Sikkerhedsforvaring«. T. U. har et Kapitel 6, der hedder »Straf og andre Retsfølger af den straffbare Handling«. Antagelig for stærkere at accentuere Forskellen reserverer K. U. II Kapitel 6 alene for »Straffene« og henviser Sikkerhedsforanstaltningerne til Kap. 8, der derefter har faaet den sproglig set højst besynderlige Overskrift. For at en Beller kan dømmes til Indsættelse i Arbejdshus, maa han som Regel have udstaaet 2 Fængselsstraffe for en Berigelsesforbrydelse eller for Betleri eller Løsgænger, hvorhos der ikke maa være forløbet 3 Aar eller mere siden hans sidste Løsladelse fra Fængsel eller Arbejdshus; Indsættelse i Arbejdshus er ikke obligatorisk, det er altid overladt Domstolene at afgøre, om den bør bringes i Anvendelse. Dommen lyder kun paa Indsættelse i Arbejdshus uden Angivelse af Opholdets Varighed og er altsaa for saa vidt ubestemt; da Indsættelse i Arbejdshus efter K. U. II ikke er Straf, har man ikke accepteret Begrebet ubestemte Straffedomme, men realiter har man gjort en Begyndelse i den Retning, og det tror jeg er udmærket. Kampen mod Recidivisterne har hidtil i stort Omfang været for haabløs, for meget af Farce. Lovforslaget fastsætter dog visse Grænser for Varigheden af Ophold i Arbejdshus, ingen kan løslades, før der er gaaet et Aar efter Indsættelsen, og ingen kan holdes tilbage i Arbejdshus længere end 5 Aar. Opholdets Varighed i det enkelte Tilfælde afgøres efter et Skøn, som dannes paa Basis af de Erfaringer, som man efter vedkommendes hele Forhold, hans Flid, hans Opførsel og hans hele Habitus høster under hans Op-

hold, og for at værne mod Vilkaarlighed er det bestemt, at Skønnet udøves af Fængselsretten, som bestaar af Direktoren for Fængselsvæsenet som Formand, en Dommer og en Person, som deltager i Forsorgsarbejdet for løsladte Fanger. De to sidstnævnte Medlemmer og Stedfortrædere for hvert af Rettens 3 Medlemmer udnævnes for 4 Aar ad Gangen af Justitsministeren, Hvervene er lønnede. Fængselsretten kan indkalde, afhøre og edfæste Vidner, den kan fordre de Personer, om hvem den har at træffe Bestemmelse, fremstillet og afæske dem Forklaring, Rettens Møder holdes for lukkede Døre, dens Afgørelser er endelige. Til denne Fængselsret gør Arbejdshusets Styrelse Indstilling, og slig Indstilling skal gøres, naar 2 eller ved gentagen Indsættelse 3 Aar er forløbne fra Indsættelse, og den skal, naar Retten beslutter det, derefter gentages med 1 Aars Mellemlum, indtil 5 Aars Fristen er udløben. Arbejdshusene staa under Statens Styrelse, de deri indsatte Personer har selvfølgelig Arbejdspligt. Behandlingen og Omfanget af tilstaaede Friheder og Begunstigelser skal staa i Forhold til Behovet og rette sig efter vedkommendes Opførsel og Flid, der finder sit Udtryk gennem Oprykning i Klasser, Udgangstilladelse i begrænset Omfang er ikke udelukket. K. U. II gaar forudseende ud fra, at Arbejdshusene ikke vil foreligge færdige til Brug samtidig med den ny Straffelovs Ikrafttræden, og den hjemler derfor Adgang til, indtil Arbejdshus er indrettet, for Betleri og Løsgængereri at idomme Tvangsarbejde indtil 2 Aar, som jo er nu gældende Lovgivnings Maksimum for disse Forseelser. Jeg skal endelig bemærke, at K. U. II som alt antydet ved Siden af Indsættelse i Arbejdshus har en saakaldet Sikkerhedsforvaring, der paa samme Maade som Ophold i Arbejdshus er af ubestemt Varighed, og som kan strække sig over 20 Aar, men paa Grund af de for denne Forvarings Anvendelse opstillede Betingelser vil den sikkert ingen praktisk Betydning faa for de her omhandlede Forbrydelser. En om jeg saa maa sige Normalbetters Skæbne vil vel herefter blive Advarsel, betinget Dom.

to efter Omstændighederne tre Fængselsstraffe af stigende Længde og derpaa Arbejdshuset.

Ved K. U. II § 77 Nr. 3 er det ligesom i T. U. og K. U. I formentlig hjemlet at Udbyttet af Bøtteri eventuelt kan konfiskeres til Fordel for Statskassen, hvad jeg finder fuldkommen rigtigt, Straffelovens § 34 er som bekendt ikke anset analogisk anvendelig paa det ved Bøtteri erhvervede Udbytte.

Løsgængeri omhandles i K. U. II § 182 og 183, en Løsgænger beskrives som en Person, der »hengiver sig til Lediggang« og det er i Modsætning til T. U. i alle Tilfælde en Strafbarhedsbetingelse, at der af Politiet er givet vedkommende Advarsel eller Paalæg, som ikke har frugtet. I øvrigt er Strafbarhedsbetingelserne forskellige i de to §§. Det kræves i § 182 for det første, at vedkommende skal være arbejdsfør og dernæst at hans Hengivelse til Lediggang skal have haft til Følge, at han »falder Fattigvæsenet til Byrde, forsømmer sin Forsørgelsespligt mod nogen, som derved kommer i Nød, eller ikke udreder ham paalagt Bidrag til Hustru eller Barn«. Naar disse Betingelser, hvorved jeg vil paapege, at der kun omtales paalagt Underholdsbidrag, ikke ved frivillig Overenskomst paataget om end pligtigt Underholdsbidrag, foreligger, skal Politiet tildele vedkommende en Advarsel og saavidt muligt gennem Fattigvæsenet eller en isaadan Øjemedvirkende Forening anvise ham Arbejde. Kommer vedkommende derpaa inden 1 Aar efter at Advarslen er ham tildelt som Følge affortsat Lediggang paa ny i noget af den nævnte Tilfælde, straffes han for Løsgængeri. § 183 derimod omfatter alle uden Hensyn til Arbejdsforhed, men her kræves det, at Hengivelsen til Lediggang foreligger under saadanne Forhold, »at der er Grund til at tro, at han ikke ernærer sig paa lovlig Vis: i saa Fald skal Politiet give ham Paa-

læg om at søge lovligt Erhverv inden en fastsat rimelig Frist, og efterkommes dette Paalæg ikke, straffes han for Løsgænger. Som lovligt Erhverv anses efter K. U. II ikke Spil, Utugt eller Understøttelse af Kvinder, der ernærer sig ved Utugt, og Politiet er bemyndiget til ved Paalægets Udfærdigelse at tilkendegive den paagældende, at visse nærmere betegnede Erhverv, som efter deres Beskaffenhed maa anses som mistænkelige, eller hvis Udøvelse i særlig Grad unddrager sig Kontrol, ikke vil blive betragtet som lovlige. Det er altsaa to Grupper af besværlige Personer man vil til Livs, dels de arbejdsuvillige, som falder det offentlige til Byrde, og dels dem, der uden at falde det offentlige til Byrde, ernærer sig paa ulovlig Vis, hvad deres Lediggang indicerer; under den sidste Gruppe vil formentlig ogsaa kunne falde »velhavende« Lediggængere. Strafbarheden er, som det vil ses, afhængig af Politiets Skøn om Nødvendigheden af at give Advarsel eller Paalæg, og der vil sikkert kunne opstaa mange Bevisvanskeligheder, men Bestemmelserne er sikkert et væsentligt Fremskridt fra Loven af 3. Marts 1860. Som det vil ses, har K. U. II i væsentlig Grad omredigeret og forkortet Løsgængerbestemmelserne i T. U. Paa visse Punkter er det vel nok en Forbedring, men i det store og hele tror jeg, at T. U.'s mere detaillerede og ved sine Anvisninger mere vejledende Bestemmelser vilde være mere fyldestgørende for Retsanvendelsen paa Løsgængeriets usikre og ubestemte Omraade. At der i alle Tilfælde kræves Advarsel eller Paalæg for at straffe, er formentlig rigtigt, men om det er nødvendigt i K. U. II § 182 at lade Advarslens Virkning forældes efter Forløbet af 1 Aar, er jeg ikke sikker paa.

Straffen for Løsgænger er efter K. U. II i alle Tilfælde Fængsel i 1 Aar, altsaa fra 1 Maaned, nogen særlig Gentagelsesstraf som i T. U. kender K. U. II ikke, men der er, som før anført, reserveret Løsgængerne speciel Plads i Arbejdshusene. Betinget Dom kan gives for Løsgænger ligesom for Betleri. At Straffen for Løsgænger er sat strengere end for Betleri er jo naturligt og tilvant.

Efter K. U. II § 184 kan Politiet give den, som er dømt for Losgængeri eller mer end én Gang for en Berigelsesforbrydelse Tilhold om til visse Tider at møde og meddele Oplysninger om Bopæl eller Opholdssted og Erhverv, og Overtrædelse af sligt Tilhold straffes med Fængsel indtil 6 Maaneder, og efter K. U. II § 185 straffes den, som efter i Henhold til § 76 at være udvist af Landet uden Tilladelse vender tilbage, med Fængsel indtil 6 Maaneder eller i Gentagelsestilfælde indtil 2 Aar. Jeg skal endelig bemærke, at Stedfastelsesbestemmelserne i midlertidig Lov 1. April 1911 § 8 heldigvis ogsaa er udeladt i K. U. II.

Jeg kommer dernæst til den 3die Gruppe af de i K. U. II Kap. 22 omhandlede Forbrydelser »skadelig Erhvervsvirksomhed, hvorom Reglerne indeholdes i §§ 186—188. Efter § 186 straffes den, som erhvervs-mæssigt udnytter andres Ukyndighed, Uforstand eller Uerfarenhed til at forlede dem til Spekulationsforretninger, der ikke hører til deres Næringsvej, og Straffen bestemmes til Hæfte eller Fængsel indtil 1 Aar. Da Bestemmelsen, som formentlig har været mere paakrævet end den er for Tiden, saavel reelt som formelt er ganske overensstemmende med T. U. § 184 kan jeg indskrænke mig til en Henviisning til mine Bemærkninger i Tidsskriftet for 1918 pag. 226.

I K. U. II § 187 omhandles Lykkespil, Bestemmelsen er ganske overensstemmende med T. U. § 185. Forbrydelsen defineres som den Handling at søge Erhverv ved Lykkespil eller Væddemaal af tilsvarende Art, som ikke ifølge særlig Bestemmelse er tilladt, eller ved at fremme saadant Spil. Der er ingen Definition af Begrebet Lykkespil, det fremhæves, at der under Ordene »fremme saadant Spil« ogsaa falder det meget almindelige Væddemaal paa Lykkespil. Der kræves ikke, hverken ved denne Forbry-

delse eller i § 186 at Forbryderen har haft økonomisk For-
 del af Forbrydelsen, som intet har med Berigelsesforbry-
 delse at gøre, men er en alment skadelig Erhvervsvirksomhed.
 Straffen er i K. U. II Bøde, Hæfte eller Fængsel indtil 1 Aar,
 ganske svarende til T. U. Ogsaa i K. U. II er det bestemt,
 at Retten skal afgøre, om det ved Lykkespil indvundne Ud-
 bytte skal inddrages eller tilbagebetales. T. U. § 186, som
 indeholder særlige Straffebestemmelser for Spilleværter og
 for Deltagere i utilladt Lykkespil paa offentligt Sted, er for-
 svunden fra K. U. II som Forbrydelse, men dukker op
 i Forseelseslovens § 34 som Forseelse. Det er muligt,
 endog sandsynligt, at disse Forhold rettere karakteriseres
 som Forseelser, men den skete Metamorphose er et yderligere
 Bevis paa, hvor vilkaarlig Sondringen mellem Forbrydelser
 og Forseelser er, og det er ganske sikkert meget upraktisk
 ikke at have samholdende Straffebestemmelser saavidt mu-
 ligt samlede paa et Sted. K. U. II straffer den, som paa
 offentligt Sted foranstalter eller yder
 Husrum til utilladt Lykkespil med Bøde eller
 Hæfte indtil 3 Maaneder (T. U. havde her Fængsel indtil 6
 Maaneder), i Gentagelsestilfælde kan Straffen efter K. U. II
 stige til højere Grad af Hæfte eller Fængsel indtil 6 Maane-
 der, hvad der svarer til T. U. I K. U. II er yderligere lige-
 som i T. U. tilføjet den meget gavnlige Bestemmelse, at i
 Gentagelsestilfælde kan derhos Retten til at udøve Bevær-
 ternæring frakendes paa Tid eller for bestandig. K. U. II
 har endelig lige som T. U. Bestemmelser, der skal værges
 mod, at Loven omgaas under Foreningslivets Skalkeskjul.
 For *Deltagelse i utilladt Lykkespil paa offentligt Sted* hjem-
 ler K. U. II ligesom T. U. Bødestraf. Ogsaa om Lykkes-
 spil kan jeg i det hele henvise til mine Bemærkninger i
 Tidsskriftet for 1918 p. 223 ff. K. U. II § 188, der svarer
 til T. U. § 189, har endelig den Bestemmelse, at hvis nogen
 i sin Næring overtræder Reglerne i § 186 og § 187 kan Ret-
 ten til at drive denne i Gentagelsestilfælde frakendes ham
 paa Tid eller for bestandig.